

Kruisjesman

Mijn echtgenoot is een enorme rommelkont. Zelden ben ik het vroeger meer eens geweest met mijn schoonmoeder wanneer ze verzuchtte: “Ruim toch eindelijk eens een keer je troep op”. En ik slaak deze kreet na zoveel jaren huwelijk nog steeds. Kids de deur uit, maar nog steeds overal zoi, die hij als ellenlange sporen achter zich aan verspreidt.

Op één gebied is hij echter zéér georganiseerd en opgeruimd: zijn telefoon en zijn computer. Mailtjes worden niet langer dan één dag bewaard, appjes enkele uren, sms'jes idem. Zijn mailbox is leeg en maagdelijk blank. Ook op de pc waart zijn opruimdrang rond.

Bij mij is het precies andersom; redelijk netjes thuis, beetje chaos op de pc en telefoon. En nogal van de “bewaarderige”....Mijn grootste schat, de door mij geschreven verhalen, staan dan ook in minstens drie verschillende digitale mappen opgeslagen. Sommige dubbel, andere weer niet.

Dus wie kon ik beter vragen een beetje orde in de verhalen-chaos te scheppen dan mijn grote digitale opruimer? Als altijd bereid om te helpen zou hij alles in één map plaatsen. Zodat ik eindelijk, eindelijk, na veel bellen en mailen met uitgevers een bundel met mijn verhalen zou kunnen uitgeven.

Plechtig bezweer ik hem, niets, maar dan ook niets te verwijderen. Want: geen externe back-up en nog niet werkend in de “Cloud”. Hij belooft het met de hand op het hart en gaat aan de slag. Na een kwartiertje denk ik dat het allemaal wel goed zal komen en vertrek met de wasmand naar de zolder.

Op de derde trede hoor ik hem God aanroepen, in negatieve zin en ik bevries. Stijfjes loop ik terug naar het kantoortje. Zijn anders zo rustige gezicht staat zo geagiteerd dat alle alarmbellen afgaan. Een reeks vloeken ontsnapt aan z'n mond en ik weet: het is goed mis. De kruisjesman in hem is weer

ontwaakt!

In zijn opruim-ijver heeft hij door een klik op het kruisje rechtsboven álle verhalen, eerst in één map bij elkaar georganiseerd, van de afgelopen acht jaren gewist! Niet vies van halve maatregelen heeft hij zelfs de prullenbak leeggemaakt. Toch knap voor een man die nooit ziet, wanneer de vuilniszak in de bijkeuken verwisseld moet worden....

Even wankelt het huwelijk op z'n grondvesten, voordat ik hem zéér volwassen verzoek voor even het huis te verlaten. En natuurlijk moet ik ook de hand in eigen boezem steken; want chaotisch is één ding, maar niet zorgen voor back-up is natuurlijk ook wel ongelooflijk stom.

Na een aantal slapeloze nachten en veel gedoe met data-recovery bedrijven, data-recovery-programma's en data-recovery-ICT-mensen is een ding duidelijk. Ze zijn allemaal dol op volle digitale prullenbakken. En dat is nu net iets wat we niet kunnen leveren.

Gelukkig vinden we nog een oude back-up van verhalen tot ruim twee jaar geleden, kan ik nog veel vissen uit mijn meterslange lijst van verzonden items, worden er vanuit de kladblokken opnieuw verhalen aan papier toevertrouwd, en geprinte verhalen opnieuw opgeslagen. En zoeken manlief, familie, vrienden en vriendinnen naar nog ontbrekende verhalen.

Dat deze bundel, ondanks de acties van mijn kruisjesman, alsnog het levenslicht ziet, mag dus een klein wonder heten!

Pluim

9 jaar en in de 4e klas. Taal was haar lievelingsvak en rekenen, daar had ze een hartgrondige hekel aan. Minstens zo erg vond ze de wekelijkse handwerklessen gegeven door juffrouw Beveren. Een in haar ogen stokoude vrouw met brede heupen, een schommelend achterwerk en ogen die alles zagen. Zeker de fouten die zij maakte bij alle handwerkopdrachten; de steken die ze tijdens het breien liet vallen, het ongelijke patroon in het bezwete haakwerkje , de verkeerd getelde priegelige borduurwerkjes. Ze kreeg er trilhandjes van en warme zweetvingertjes. En altijd was daar de priemende blik van juffrouw Beveren op de achtergrond, die speciaal haar extra streng controleerde.

Elke week op het eind van de les kwam de juffrouw naar haar leerling toe gewaggeld, slaakte na het zien van het broddelwerk een diepe zucht en zette haar enorme achterwerk op een klein schoolstoeltje. Het was geen makkie om deze werkjes weer enigszins toonbaar te krijgen en naarmate de inspanning van juffrouw Beveren vorderde, vorderde ook het aantal zweetdruppeltjes op haar voorhoofd. En erger nog; van pure inspanning sperde zij haar mond open waar zich na verloop van tijd steevast een enorme speekseldruppel aan haar onderlip vormde die regelmatig de afsprong waagde en een zachte landing kreeg op één van de vele mislukte handwerktaakjes. Tot groot afgrijzen van de onhandige handwerk-leerling.

Na enkele maanden kreeg de klas een nieuwe opdracht: het punniken van een poezenstaart. En tot haar eigen ongeloof en verbijstering ging dit vlot en foutloos. De geelbruine staart vorderde gestaag en ze was zowaar het eerst klaar van de hele klas.

Bij het zien van haar dringend opgeheven vinger schuifelde

juffrouw Beveren bozig haar kant op, er vast van overtuigd weer een puinhoop te moeten herstellen. Vol ongeloof staarde ze naar de glanzende poezenstaart en voor de onderlip-druppel tot volle wasdom had kunnen komen sprak ze de historische woorden: “Wat heb je dat geweldig gedaan, je hebt een grote pluim verdiend!”

De leerling werd rood van trots en dacht: “Een pluim? Waarschijnlijk is het zo’n mooie versiering die paarden op het hoofd dragen bij belangrijke wedstrijden.” In gedachten koos ze alvast de kleur: rood of oranje. En ze zouden vast liggen, in verschillende afmetingen en kleuren, in de afgesloten bovenste la van het bureau.

Toen het schooljaar voorbij was en de bureaulade hermetisch gesloten was gebleven, was ze teleurgesteld en boos omdat juffrouw Beveren het cadeau voor haar was vergeten...

Jaren later, ze zou gaan trouwen was daar tante Velthoven, erenaam voor de lieve buurvrouw van haar ouderlijk huis, die als een tweede moeder waakte over haar en haar broer.

Tante Velthoven kwam met een plechtig gezicht haar bijdrage voor een nieuwe naaitoekomst brengen: het ijzeren doosje van Willem II sigaren, alvast gevuld met allerlei soorten en maten knopen. Een getrouwde vrouw kon volgens haar niet zonder.

En inderdaad, de naaimachine stond jaren te verstoffen op zolder. Het knopendoosje daarentegen werd en wordt nog steeds vaak gebruikt. En als ze het enige naaikunstje dat ze onder de knie heeft, namelijk het aanzetten van een knoop weer heeft laten zien, krijgt ze van haar huisgenoten een welverdiende pluim....